

*O kas apskritai yra „normalu“?
Man atrodo, kad viskas, kas padeda išgyventi, yra normalu.*

VISI VIENIŠI ŽMONĖS

IGNĖ ALE

VISI
VIENIŠI
ŽMONĖS

IGNĖ ALE

VISI
VIENIŠI
ŽMONĖS

Romanas

Vilnius
2023

Skiriu visiems bibliotekininkams

1

Kovas

Stoviu ant šaligatvio, dairydama si raudono sesers automobilio. Kuprinės petnešos spaudžia pečius, pirštai, laikantys maišelį su knygomis, stingsta. Po pietų nuo jūros staiga plūstelėjęs rūkas paslėpė blausią saulę ir dabar žvarba žnaibo skruostus, nosies galiuką. Sutrepsiu, kad sušilčiau. Nejučia imu svarstyti, ar vertėjo grįžti į Klaipėdą, kurioje lietus, vėjas ir rūkas keičia vienas kitą nesibaigiančioje estafetėje. Tada prisimenu Vilniaus sniego pusnis, triaukščius viadukus, per siūles yrančius troleibusus ir nusprendžiu: vertėjo.

Staiga monotoniškame automobilių sraute, riedančiame Herkaus Manto gatve, šmėsteli ryški dėmė. Pagaliau.

Vos seseriai sustojus, atplėšiu dureles keleivio pusėje ir įsirangau į šiltą saloną. Austėja viską supranta be žodžių ir įjungia sėdynės šildymą.

– Ačiū, – sukalenu dantimis.

Persisukusi numetu ant užpakalinės sėdynės savo daiktus ir ištiesusi ranką pakutenu dukterėčią, saugiai prisegta

kėdutėje. Rusvame mergaitės veide nušvinta akinama šypsena.

– Usule! – sukrykščia ji.

– Maja! – šūkteliu ir aš. – Kaip darželis?

Ji tik sumirksi ir, nieko neatsakiusi, nukreipia žvilgsnį pro langą. Pradedą pirštuku bedžioti stiklą ir kažką niūniuoti. Atsisuku į priekį. Neabejoju, kad dukterėčia mane myli, bet niekaip nerandu su ja bendros kalbos.

– Gerai darželis, gerai. Kaip dar gali būti? Žaidi, valgai ir miegi. Svajonė, – už savo dukrą atsako Austėja, neatitraukdama įdėmaus žvilgsnio nuo kelio.

– Kodėl ji man niekada neatsako? – klausiu pritildžiusi balsą.

– Nes ne to klausi. Ji juk vaikas. Stebėk, – taria ji ir, žiūrėdama į užpakalinio vaizdo veidrodėlį, garsiai paklausia: – Maja, ką šiandien valgei darželyje?

– Radoną sriubą, – nedelsdama atsako mergaitė.

– Skanu buvo?

– Ne!

Mudvi su Austėja šypsodamosi susižvalgome.

– O su kuo žaidei?

– Su Kotyna.

– Ką žaidėte?

– Sėpynes!

Įsidrąsinusi paklausiu ir aš:

– Ar patiko?

Vėl atsitrenkiu į tylos sieną. Bejėgiškai skėstelėjusi rankomis, reikšmingai pažvelgiu į seserį.

– Uršule, jai treji, – pasako ji su didžiule kantrybe, kurią turbūt ir išsiugdė per tuos trejus motinystės metus. – Ji dėmesį išlaiko ne ilgiau nei auksinė žuvelė.

– Vis tiek... – burbteliu susinerdama rankas ant krūtinės. – Nežinau, kaip su ja bendrauti.

Austėja pakrato galvą.

– Kaip nori, taip ir bendrauk. Nejau manai, kad mes namie filosofinius klausimus gvildenam?

– Ką aš žinau. Gal! Tik noriu su tavo dukra užmegzti tvirtą emocinį ryšį. Nenoriu būti ta teta, su kuria ji laiką leidžia per prievartą. – Suirzusi šniurkšteliu. – Skaičiau, kad ankstyvoje vaikystėje itin svarbu puoselėti tokius ryšius, atsiranda tarpusavio supratimas...

Sesuo pertraukia mane kilstelėdama ranką.

– Ramiau, vaikų raidos specialiste. Tiesiog savaitgalį pažaisk su ja. Pasikutenkit, knygutes kartu paskaitykit. Ir bus gerai, – šypтели ji. – Jei jau prakalbome apie tai. Paėmei man ką nors?

– Paėmiau ir tau, ir Majai, ir mamai.

– Ačiū. Aš vis neturiu laiko nueiti į biblioteką. – Austėja perjungia bėgį ir patapšnoja man ranką. – Gerai, kad grįžai. Džiaugiuosi. Maja irgi džiaugiasi. Ane, Bite Maja?! – šūkteli ji garsiau.

Išgirdusi savo vardą, mergaitė iškelia rankutes ir vėl kuo plačiausiai išsišiepia, parodydama smulkius baltus dantukus. Jos galvą dengia žalsva kepuraitė, bet žinau, kad po ja – kupeta juodų garbanų. Tokių mūsų šeimoje niekas kitas neturi.

Pašnairuoju į pečius siekiančius šviesius sesers plaukus, į vasaros saulės seniai nemačiusias blyškias rankas, gniaužiančias vairą. Kartais ji pakelia vieną ir išsiblaškusi pamasažuoja kurį nors petį. Pastebiu įtampos raukšleles akių kampučiuose, kietai sučiauptas lūpas. Pajuodusius paakius.

Gali ji šypsotis kiek panorėjusi, gali sau čiauškėti žvaliu balsu – aš matau nuovargį, įsismelkusį į ją iki kaulų. Matau nemigos pėdsakus ir įtampą, kurią kelia nesibaigiantys rūpesčiai vienai auginant vaiką. Iš dalies todėl ir grįžau į Klaipėdą. Norėjau būti šalia Austėjos, padėti jai auginti Mają. Kartu savanaudiškai troškau palaikančio šeimos glėbio, besąlyginės meilės. Ir, žinoma, norėjau būti kuo toliau nuo Simo, jo tobulo...

– Kaip tu? – mano mintis pertraukia sesuo. – Jau įsikūrei? Nieko netrūksta?

Šypteliu. Štai ko man stigo Vilniuje – paprastų dėmesio ženklų, išduodančių meilę ir rūpinimąsi.

– Nieko netrūksta, ačiū.

– Pasakyk, – tarsteli ji ir, pastebėjusi klausiamą mano išraišką, priduria: – Jei ko nors prireiks.

Mudvi nusišypsoms viena kitai ir panyrame į tylą. Klaipėda lieka už nugaros, automobilis spartėdamas įsuka į greitkelį. Dar kelios minutės, ir būsimės namie. Keista taip galvoti apie tėvų namus – juk juose negyvenu jau daugiau nei dešimt metų. Kaskart atvykstu kaip viešnia, bet vis tiek mintyse sakau: grįžtu namo.

Mano paauglystės kambarys seniai virtęs jogos kilimėlių sandėliuku, bet man ta vieta visada liks ypatinga. Seseriai turbūt kitaip – Austėja savo kambario nė neturėjo, todėl visada apsistoja skirtame svečiams. Kai tėvai įsigijo namą, ji jau studijavo Kaune. Į Klaipėdą grįžo vos atsiėmusi diplomą – sakė labai pasiilgusi jūros. Aš užtrukau ilgiau. Vilniuje ir studijas baigiau, ir dirbau, ir gyvenimą kūriau. Tačiau štai abi seserys Labutytės vėl klaipėdietės ir nuo šiol viskas bus gerai.

* * *

Austėja sumažinusi greitį įsuka pro vartus. Priekiniai žibintai, nubrėžę puslankį, apšviečia pažįstamą blyškiai rausvą automobilį.

– O, činkvecentas! – šūkteli Austėja, atsisegdama saugos diržą. – Deimantė svečiuose.

– Nežinojau, kad bus, – sumurmu ir lipu ant trinkelėmis išklotos įvažos.

Kol Austėja iš automobilio iškelia Maja, aš susirenku daiktus nuo užpakalinės sėdynės, atidarau bagažinę ir pradedu traukti sesers krepšius. Tuo metu įsižiebia lauko lempa, prasiveria namo durys ir šviesos stačiakampyje sujuoduoja smulki neaukšta mūsų mamos figūra.

– Maja! – pašaukia ji, pritupia ir laukia, kol vaikaitė įpuls į glėbį.

Mergaitė negaišta – tekina pasileidžia per kiemą, šūkaudama „Vera! Vera!“. Mama nieku gyvu nesutiko būti vadinama močiute. Kadangi visas jos vardas – Veronika – mažylei dar per sunkus ištarti, ji tapo Vera. Artindamosi prie durų, mudvi su Austėja linksmi susižvalgome. Nuo tada, kai atsirado Maja, tapome nebeįdomios. Galime ir nepasirodyti, svarbu, kad mažylė būtų.

Prie pat durų sesuo sustoja kaip įbesta, aikteli ir pradeda kuistis savo didžiulėje rankinėje. Iš solidarumo palaukiu jos.

– Kas yra? – šnibžteliu, stebėdama jos paklaikusias akis, žibančias prieangio lempos šviesoje.

– Pamiršau! – sušnypščia ji. – Kad turiu bandelę su dešrele.

Aš irgi aikteliu.

– Kaip galėjai pamiršt?!

– Nusipirkau, kad pakeliui suvalgyčiau, bet pamiršau. Aha! – pergalingai sušunka ji, ištraukdama popierinį riebalų dėmėmis išmargintą maišelį.

Matau, kad minutėlę ji svarsto: palikti bandelę visam savaitgaliui automobilyje ar paskubomis sukimšti čia pat, tėvų kieme. Turbūt laimi taupumas arba alkis. Sesuo pradeda čiaumoti, baimingai dairydamosi į praviras duris. Tylėdama ištiesiu ranką, ji atlaužia man galiuką ir po minutėlės karštiligiško kramtymo lieka vienintelis įrodymas – suglamžytas maišelis. Austėja sugrūda jį į patį rankinės dugną. Mudvi įsimetame į burną po mėtinį ledinuką ir ryžtingai žengiame pro duris.

Mama jau porą metų vegetarė, bet draudimas įnešti į jos namus bent gabalėlį mėsos dar gana naujas, todėl retkarčiais viena ar kita paslystame. Štai per Kalėdas užsimiršau ir didžiuodamasi atsivežiau namie keptą netikrą zuikį su daržovėmis, kiaušiniais ir pievagrybiais. Mama, vos užuodusi mėsą, ištrėmė mane, tėtį ir Austėją į garažą valgyti netikro zuikio, o grįžti atgal leido tik įsitikinusi, kad kruopščiai išsivalėme dantis.

Įžengusias mus pasitinka priekaištingas mamos žvilgsnis. Ji tupi, padėdama nusiauti Majai batus. Ilgi pražilę plaukai užkrite ant nugaros, plati lininė suknelė išsiskleidusi ant grindų. Ant pirštų blyksi auksiniai žiedai.

– Kur taip užtrukot? – klausia ji ir, leidusi mergaitei bėgti, atsistoja.

Mudvi su Austėja susižvalgome. Nebylus seserų paktas.

– Daug... daiktų, – išlemenu. – Knygų atvežiau, – skubu pridurti ir atkišu maišelį.

Ji šypteli, prieina ir pabučiuoja mus abi su Austėja į skruostus. Paėmusi praskleidžia maišelį ir smalsiai apžiūri knygas.

– Ir „Nemezidė“, ir „Pentagrama“? – šiek tiek nustebusi paklausia ji. – Ačiū.

Mamos silpnybė – kruvini skandinaviški detektyvai. Kuo žiauresni – tuo geriau. Į namus nė kąsnelio mėsos neįsileis, bet knygos apie žmones, pasimaunančius ant kuolų, – prašom. Kad tik dažniau. Kartą klausiau mamos, kodėl gyvūnų jai gaila, o žmonių, kuriems trileriuose galvos ritingamos į kairę ir į dešinę, – ne. Ji tik numojo ranka: „Žmonės – viso blogio šaknis.“ Tąsyk supratau, kad jos neperkalbėsiu, ir Kalėdoms padovanojau pirmas dvi Hario Hūlės serijos knygas.

Besiaunant batus, koridoriuje pasirodo Deimantė ir petimi atsainiai atsiremia į sieną. Jos ilgi šokolado spalvos plaukai suvilnija, o rausvai lakuoti nagai atspindi lempos šviesą. Mūsų pusseserė aukšta, liekna ir itin graži. Į ją gątvėje atsisuka visi. Ji tai žino ir pamažu, bet atkakliai skinasi kelią į *influenserių* pasaulį. Jaučiu, kad tai darydama tolsta nuo tos Deimantės, su kuria vaikystėje kūdroje gaudydavau buožgalvius ir žaisdavau vėžliukus nindzes. Ji būdavo Donatelas, aš – Mikelandželas. Austėja iš mūsų negailestingai tyčiodavosi, bet kai paprašiau, pasiuvo atitinkamų spalvų akių raiščius.

– Labutis, – pasisveikina Deimantė. – Seniai matytos.

Austėja pirma prie jos prieina ir apkabina. Tada, turbūt prisiminusi rankinės dugne čėžantį maišelį, nulekia į virtuvę ieškoti šiukšlinės.

– Labas, – sakau Deimantei. Mudvi irgi apsikabiname, užuodžiu ją nuolat lydintį kokosų dvelksmą. – Kaip laikais?

Ji plačiai nusišypso ir išdainuoja:

– Pui-kiai. – Tada pamerkia akį ir šelmiškai nusišypso. – Papasakosiu po vakarienės.

Tai tarusi, Deimantė staigiai apsisuka ir dingsta svetainėje, suvilnijusi nepriekaištingai sugarbanotais plaukais.

Ižengusi paskui ją matau, kad stalas jau paruoštas vakarienei, fone skamba meditacinė muzika. Daržovių apkepo kvapai maišosi su *palo santo* dūmeliu. Maja, pasodinta ant specialios kiek paaukštintos kėdutės, vėl kažką niūniuoja po nosimi ir žaidžia su servetėle. Austėja, tikiuosi, sėkmingai atsikračiusi įkalčio, atneša ąsotį vandens su citrina. Deimantė, spėjusi sudribti fotelyje, įnirtingai su kažkuo susirašinėja telefonu, kol pro šalį eidama mama šaltakraujiškai ištraukia aparatą jai iš rankų. Pusseserė dar mėgina prieštarauti, bet pakanka vieno rūstaus mamos žvilgsnio, ir ji užsičiaupia.

Kai įsitaisome įprastose vietose, mama paragina visas susikibti rankomis, užsimerkti ir minutėlę pasėdėti giliai kvėpuojant. Kad atsidurtume „čia ir dabar“, paliktume dienos šleifą už nugaros. Atlikusios sąmoningumo pratimą kimbame į valgį. Apie mamos mitybos įpročius galiu burbėti kiek panorėjusi, bet gamina ji pasakiškai skaniai.

Tylą prie stalo nutraukia ramus mamos klausimas:

– Kaip tėtis?

Nė nepakėlusį akių žinau, kad klausimas skirtas man. Iš mūsų visų būtent man jis skambina dažniausiai. Mamai labiau patinka iš jo gauti atvirlaiškius, o Austėja su tėčiu

susirašinėja elektroniniais laiškais. Taigi, prireikus šviežiausių naujienų, jos kreipiasi į mane.

– Gerai, – atsakau nurijusi kąsnį. – Vakar skambino iš Puerto Monto, dviem savaitėms išvyksta į Čilijės salą.

– Dar viena ekspedicija? – pasiteirauja Austėja.

– Mhm. Fotografuos salos bažnyčias. Įtrauktas į UNESCO sąrašą, – paaiškinu Deimantei, pastebėjusi klausiamą jos žvilgsnį. Turbūt nustebo, kam reikia fotografuoti kažkokias bažnyčias kitame pasaulio gale, jei ir čia jų pilna.

– Kiek dar užruks Čilėje? Ar nesakė, kad balandį jau skris namo? – susimąsto mama, stumdydama lėkštėje šparaginę pupelę.

– Skris, prieš Velykas, – patvirtinu ir nevalingai išsišėpiu. Pagaliau šeima vėl bus drauge.

Šiomet tėtis visą žiemą praleido Čilėje: kol ten vasara, leidosi kiek įmanoma piečiau. Fotografavo laukinę gamtą, stovyklavo po žvaigždėmis, iš hidroplano apžiūrėjo tūkstančius salų, pabirusių žemyno pakrantėje... Vien pagalvojus apie kelionę į nežinomą ir galbūt pavojingą pasaulio kraštą, mane nupurto šiurpas. Nakvoti palapinėje laukinės gamtos apsuptyje? Ne, ačiū, mieliau saugiai sėdėsiu namuose ir keliausiu versdama knygos puslapius.

– Mano mama niekaip nesupranta tokių santykių, – lepteli Deimantė, ir taip nedidelį pievagrybio gabalėlį labai grakščiai perpjaudama per pusę. – Sako, kad turėtumėt išsiskirti, ir baigta. Net žada dėdei Kostui rasti antrą žmoną. Turi nužiūrėjusi kažkokią gydytoją.

Visos sužiūrame į mamą. Tiesą sakant, ši mintis man irgi ne kartą toptelėjo. Kodėl tėvai neišsiskiria, jei, šiaip ar taip,

per metus kartu praleidžia ne daugiau nei tris–keturis mėnesius?

Mama neskubėdama gurkšteli vandens ir ramiai pažvelgia visoms iš eilės į akis. Tada ištaria:

– Mums taip geriausiai tinka.

Net išgirstu tašką sakinio pabaigoje – viskas, kalba baigta. Nors pati stebiuosi tėvų santykiais, žinau, kad mama sako tiesą. Nuo pat pradžių buvo taip: tėtis keliems mėnesiams išeidavo į jūrą, mama likdavo viena su dviem dukterimis. Turbūt nelengva buvo puoselėti meilę, kuri priminė Morzės abėcėlę: trumpas susitikimo taškas, ilgas išsiskyrimo brūkšnys. Ir taip iki begalybės.

Kai tėtis pagaliau nusprendė išeiti į pensiją, visi džiau-gėmės. Pagaliau būsime normali šeima. Jis, išmaišęs pasaulio jūras, irgi nekantravo pradėti normalų gyvenimą sausumoje. Bėda ta, kad jis negimęs normaliam gyvenimui. Jo genuose užkoduoja nuolat dairytis į horizontą, ieškoti naujo tikslo, naujo kelionės maršruto. Nežinau, kodėl nei Austėja, nei aš nepaveldėjome to geno. Nejučia dirsteliu į Mają, rūpestingai dedančią nemėgstamų morkų gabalėlius į krūvelę. Gal ji bus klajoklė.

Pirmais metais sausumoje tėtis mėgino prisitaikyti prie mamos gyvenimo būdo: susitikimai su draugais, savaitgaliai su šeima, reguliarus vaikščiojimas į sporto salę, šventiniai susibūrimai su giminėmis. Abu buvo nelaimingi. Vienišius tėtis ilgėjosi tylos ir ramybės; mamai įkyrėjo jo burbėjimas.

Antrais metais jie priėmė kompromisą: dalį metų leis Lietuvoje, dalį keliaus. Iš Japonijos ir Pietų Korėjos mama siuntė susižavėjimo kupinus laiškus ir nuotraukas, žadėdama ir

mus kada nors ten nusivežti. Įpusėjęs ekspedicijai po Mongolijos stepes, paskambino Austėjai raudodama – vis kartojo norinti namo. Nepadėjo nei meditacija, nei sąmoningumo pratimai.

Šitų aplinkelių reikėjo tam, kad tėvai išsiaiškintų: jų meilė klesti, kai susitikimus keičia ilgi išsiskyrimai, kai santykiai virsta nesibaigiančia Morzės abėcėle perduodama žinute. Taigi, tėtis kasmet daug laiko praleidžia keliaudamas ir fotografuodamas. Mama čia, Lietuvoje, organizuoja sąmoningumo ir meditacijos stovyklas, o tėčiui grįžus abu bent savaitei išlekia į Druskininkus, iš kurių grįžta nuraudusiais skruostais it jaunavedžiai.

Aš to nesuprantu, bet tėvus palaikau. Akivaizdu, kad Deimantė irgi nesupranta, nes pusbalsiu burbteli:

– Vis tiek... Aš be savo Tomo nė savaitės...

– Aciū! – pertraukia ją skardus Majos balsas. Suprask, vakarienė baigta.

* * *

Nustebusi vartau storą rausvą voką, kurį ką tik įteikė Deimantė. Vakarojame virtuvėje su arbata ir naminiu mamos vyšnių likeriu – tokia penktadienio tradicija Labučių namuose.

– Kas čia? – aplenkdamą mane paklausia Austėja. Ji ir vėl pirštais minko pečius.

– Atplėškite ir pamatysit, – išsišiepusi iki ausų atsako pusėsėrė. Nekantriai laukiant, kol mes tai padarysime, jos akys net žiba.

Pakeliu voką prie nosies ir pauostau. Dvelkia rožėmis. Viduje užčiuopiu kažką standaus nelygiu paviršiumi ir

staiga mane nusmelkia negera nuojauta. Ne, ne, ne, nenoriu matyti kitų žmonių laimės ir meilės įrodymų...

– Ak! – aikteli mama, pirmoji atplėšusi voka. – Deimante! Sveikinu!

Pusseserė tik šypsosi nieko nesakydama ir akimis ragina mane paskubėti. Virpančiais pirštais ištraukiu žvilgaus puskiečio popieriaus kortelę, kurioje išpausti du paaukuoti žiedai, kaspiniai ir susipynusios raidės D ir T. Gaminta pagal užsakymą. Nelaukusi, kol mudvi su Austėja ką nors pasakysime, Deimantė sučiauska:

– Norėjom kvietimus įteikti abu su Tomu, bet jam šiemet savaitgaliais paskaitos, niekaip neištaikėm.

– Ačiū, – kvėpteliu ir paskubomis peržiūriu kvietimo tekstą. Vestuvės rugsėjo 10 dieną Klaipėdos botanikos sode, paskui – pokylis restorane su vaizdu į Kuršių marias. – Ir sveikinu, žinoma, – paskubu pridurti, kad nepasirodyčiau nemandagi.

Austėja, kurios nuomonę apie santuokos institutą kuo puikiausiai žinau, pabrėžtinai nepasveikina Deimantės, bet padėkoja už kvietimą.

– Patvirtinimų, kad dalyvausit, lauksiu iki rugpjūčio 10 dienos. Bus ir mergvakaris. – Ji reikšmingai pamerkia man akį.

Šypteliu. Nemėgstu šurmulio ir didelių minių, nepasitikiu alkoholių gausiai vartojančiais žmonėmis. Kiek pažįstu pusseserę, numanau, kad mergvakaris toks ir bus: daug žmonių, daug judesio, daug alkoholio ir daug asmenukių. O vestuvės... galiu duoti ranką nukirsti, kad tai bus iki menkiausių smulkmenų preciziškai suplanuotas renginys su spalvine tema, specialia grotažyme socialiniams tinklams ir pulkeliais... Pajutusi ant peties ranką, pakeliu akis. Į mane

žvelgia Deimantė, virtuvės lempa jai už galvos švyti tarsi aureolė. Ji žiūri į mane maloningai ir pasijuntu kaip išganyta nusidėjėlė.

– Tave, žinoma, kviečiu į pamerges, – šypsosi pusseserė.

– Ačiū, bet... – išlemenu. Juk mintyse jau šaipiausi iš vienodai aprengtų ir vienodai nuotaką dievinančių merginų pulkelio.

– O manęs nekviesi? – pasipiktina Austėja.

Deimantė sutrikusi sumirksi.

– Na, ne... juk tu...

– Kas aš? Aš netekėjusi!

– Taip, bet... – Pusseserė linkteli galvą į Mają, jau snūduriuojančią mūsų mamai ant kelių.

– Kuo čia dėta mano duktė?

– Na, žinai, supranti... – stena Deimantė. – Be to, tu... – skėsteli rankomis ji. Sekundėlę tyli, ir aš užgniauzusi kvapą laukiu, kaip užbaigs sakinį. – Nejauna.

Trumpai stoja nejauki tylą. Austėja grėsmingai pakyla nuo kėdės, priėjusi paima Mają ant rankų ir žengdama iš virtuvės pareiškia:

– Atsirado jauniklė. Man tik trisdešimt treji!

Tai tarusi dingsta, o Deimantė lieka stovėti išsižiojusi.

– Ar aš... ką nors ne taip pasakiau?

Mudvi su mama šypsodamosi susižvalgome.

– Nesijaudink, Deimante. Jai tik patinka pasikapoti. – Mama pakyla nuo kėdės ir praeidama apkabina būsimąją nuotaką. – Sveikinu, mieloji. Vestuvėse dalyvausim. Tiesa, Uršule?

Aš kažką neaiškiai numykiu.

– Einu pažiūrėti, ar visoms paruošiau patalynę.

Likusios dviese su Deimante, kelias minutes tylime. Atsikrenkščiu.

– Dėl Austėjos būk rami. Ji tikrai nenorėtų į pulką.

Pusseserė giliai atsidūsta.

– Dalyvauk, gerai? – Ji liūdnam pažvelgia į mane. Deimantė vaikystėje buvo viena artimiausių mano draugių ir nors metams bėgant šiek tiek nutolome, vis tiek labai ją myliu. Nenoriu žiūrėti į įsimylėjusius žmones, bet negaliu nesidžiaugti dėl jos. Be to, iki rugsėjo dar daug laiko. Gal ir mano širdgėla apmalš. – Antraip man reikės viską iš naujo planuoti, ieškoti penktos pamergės, o jau ir taip rūpesčių iki kaklo...

Sumirksiu. Maniau, kad į jaunosios palydą esu kviečiama iš meilės ir ilgametės draugystės, bet iš tiesų... jai tik reikia penkių pamergių?

– Žinai, kad penki – mano laimingas skaičius, tai būtinai turi būti tiek pamergių. O ir netekėjusių draugių neturiu tiek daug. Prašau, – suinkščia ji.

Nors pykstu ant savęs, pagailiu jos.

– Gerai, – atsidūstu. – Dalyvausiu.

Ji, kaipmat atkutusi, suploja delnais.

– Ačiū, tu pati geriausia. Ak, tiesa... Tomas nebeturi vienišų draugų, tai pabrolį susirask pati. Turbūt turi kokią simpatiją, o su pažįstamu juk smagiau nei su svetimu.

Deimantė plačiai išsišiepia ir dingsta. Lieku viena virtuvėje ir apkvaitusi vartau rankose kvietimą.

* * *

– Taip ir pasakė? – net suspinga Austėja.

– Taip ir pasakė, – burbteliu. – „Pabrolį susirask pati.“

– Oho. Tai... ką darysi?

Po savaitgalio, praleisto pas mamą, važiuojame namo. Dangus pilkas, pritvinkęs lietaus. Kyla vėjas. Jau įsivaizduoju, kaip grįžusi į savo butą susirangysiu su arbata ir

atsiversiu „Gersio literatūros ir bulvių lupenų pyrago draugiją“. Tokiu oru man visada norisi ko nors mielo ir šilto.

– Nežinau... – nutėsiu. – Gal reikės ieškoti? Juk sutikau. Bet nesugalvoju, kokį vyrą galėčiau...

– Mano nuomonę jau žinai, – pertraukia mane sesuo.

– Taip, taip, vyrai niekam tikę, – pasakau vartydama akis. – Ir iš jų...

– ...jokios naudos, – drauge su manimi užbaigia Austėja.

Nenorėdama liūdinti sesers, atsargiai žvilgtelį į užpakalinio vaizdo veidrodėlį. Jame matau automobilinėje kėdutėje snaudžiančią Mają. Galva nusvirusi į šoną, garbanos užkritisios ant akių, burna pražiota. Suprantu, kodėl Austėja atsargiai žiūri į vyrus, kodėl taip pagiežingai apie juos kalba. Juk neatsirado norinčių drauge su ja auginti vaiką. Nors, geriau pagalvojus, ji niekada nenorėjo ištekėti. Vis kartodavo, kad santuoka – atgyvena. Bet manęs nesėkmės neatbaidė. Vis tiek noriu mylėti, rasti savo žmogų. Tik dar per anksti, žaizdos neužgijusios. Naktimis rankos vis dar nevalingai ieško jo kūno.

– Rimtai, – toliau postringauja sesuo. – Aš nesuprantu, kuo vyrai ypatingi. Ką jau jie tokio turi, be ko moterys negali gyventi? Penį? – paniekinamai numoja ranka ji. – Važiuojam, parodysiu gerą *seksšopą*, ten tokių kotų rasi, kad apsiverksi iš laimės.

Aš išsižioju ir dirsteliu į užpakalinę sėdynę.

– Maja išgirs, – sudraudžiu.

– Ką išgirs? – atšauna sesuo ir kiek staigiau, nei man norėtusi, aplenkia priešais važiuojantį automobilį. – Žodį „penis“? Ak, kaip baisu, mano vaikas žinos teisingą terminą ir nevadins varpų peliukais, – nusišaiपो ji.

Aprimusi grįžtu prie ankstesnės temos:

– Ne visi vyrai tokie jau netikę.

– Tik tau ir kalbėti. Ką Simas tau padarė?

– Simas... Na, paliko mane, – staiga pykteliu. – Paliko, nors maniau, kad pasipirš. – Pajutusi, kad ašaros gniaužia gerklę, atsikrenkščiu. – Bet jis nėra blogas žmogus. Su juo patyriau daug malonių akimirų. Aš jį mylėjau. Tu gal ir nesupranti, bet...

Austėja sustabdo automobilį prie šviesoforo ir kilsteli ranką tildydama mane.

– Aš suprantu, kas yra meilė. Bet nesuprantu, kodėl tu taip gini savo *eks*. Na, kiauliškai jis pasielgė. Pripažink.

Suraukusi antakius pažvelgiu pro šoninį langą. Sesuo teisi, bet aš labai nenoriu to pripažinti! Daug valandų mintyse narsčiusi savo ir Simo santykius supratau, kad turėjome išsiskirti. Jau kelerius metus tolome – nepastebimai, bet negrįžtamai. Bėda ta, kad aš galėjau pasistengti. Galėjau išlįsti iš savo kiauto, dar karščiau palaikyti jo pomėgius. Tačiau likau savo komforto zonoje, nepajudinama kaip apsamojojęs akmuo. Tikėjaisi, kad ilgų draugystės metų pakaks ilgalaikiams santykiams užtikrinti – juk pasirinkome vienas kitą, gyvenome drauge ir vieną dieną neišvengiamai situoksime. Tačiau vietoj sužadėtuvių žiedo sulaukiau kreivo šypsno ir nunarinus galvą ištartų žodžių: „Mes per daug skirtingi.“ Vėl plyksteli pyktis, bet užgniaužiu jį.

Automobilis pajuda. Dar kelios minutės ir būsiu namie.

– Aš vis tiek noriu mylėti... – tyliai ištariu.

– Romantike tu, – meiliai sako sesuo.

Šypteliu.

– O tu kas? Mizandristė?

– Mizantropė, – atšauna Austėja. – Aš visų vienodai nemėgstu.

– Bet mane myli?

– Pakenčiu, – burbteli ji, bet pastebiu, kad jos lūpų kamputis šauna į viršų.

– Aš irgi tave pakenčiu.

Sustojame priešais mano laiptinę, atsisegu saugos diržą ir jau siekiu durų rankenėlės, bet mane sustabdo sesers balsas.

– Padėsiu tau.

– Kad daiktų nedaug...

– Pabrolio ieškoti, – iškošia ji.

– Ak... ačiū, – tarsteliu nustebusi.

– Toje *kovorkingo* erdvėje, kurioje lankausi, pilna penių, – susimąščiusi sako ji. – Jokūbas visai simpatiškas... ir protingas. Dar Tadas nieko. Jei nori, supažindinsiu.

– Pagalvosiu, – pamerkiu akį ir išlipu. Rinkdama savo daiktus nuo užpakalinės sėdynės, pastebiu, kad sesuo vėl minko pečius. – Nueik į masažą! Arba jogą. Mama apsi-džiaugs. – Kvatodama užtrenkiu dureles ir patraukiu į butą.

Sudomino? Pirkite knygą
VISI VIENIŠI ŽMONĖS
ir mėgaukitės istorija iki pabaigos.

Nejaugi aš, Uršulė Labutytė, taip lengvai pasiduosiu? Ta, kuri, netyčia ištrynusi kursinį darbą, naują parašė per dvi paras? Ta, kuri, gėdingai pamesta ilgamečio vaikino, už pakarpos ištraukė save iš duobės ir grįžo į gimtąjį miestą kurti gyvenimo nuo nulio? Ne, šita Uršulė Labutytė nepasiduoda.

Nutrūkus ilgalaikiams santykiams, Uršulė grįžta gyventi į gimtąją Klaipėdą. Čia, būdama arčiau tėvų ir sesers Austėjos, ji tikisi iš naujo susikurti gyvenimą ir save. Labiausiai trokšta ramybės: dienomis dirbti mėgstamą darbą Karalienės Luizės bibliotekoje, vakarais jaukiai įsitaisiusi skaityti knygas. Tačiau Uršulę nejučia įtraukia gyvenimo karuselė: darbo reikalai, naujos pažintys, rūpesčiai dėl sesers ir dukterėčios, netikėtai gautas kvietimas į vestuves, kuriose dalyvaus ir jos eks.

Vis dėlto, kad ir kokia yra užsiėmusi, Uršulės neapleidžia vienišumo jausmas ir liūdesys dėl nutrūkusių santykių. Bandymai užpildyti atsivėrusią tuštumą išmokys ją kitaip pažvelgti į save, praeitį ir meilę.

Ignė Ale – vertėja ir rašytoja, knygų „Tarp A ir B“ ir „Geltona suknelė“ autorė, gyvenanti Klaipėdoje. Kaip tik į šį miestą nukelia jos naujausias romanas „Visi vieniši žmonės“.

